

Když bylo po třešních, tak jsme s příchodem prázdnin začali pilně obcházet rybníky. Nejblíže a nejmenší bylo " plivátko " na dně Propasti. Prošli jsme kolem sadu, podívali do Palounkova lomu, naše babičky tam zrovna plavily husy. Vyběhli po cestičce na mrchoviště, kde podle vyprávění prarodičů sedláci zahrabávali uhynulé kusy dobytka. Byly tam takové zvláštní kopečky a na jaře krásně kvetly akáty a stála řada ořechů.

Pak už jsme seběhli dolů podél jabloňových stromů a byli u vody.

Na východní straně pamatuji vysoké stromy a strouhu, která vedla pod Babu k dalšímu rybníku - Panskému. V obou rybnících jsme se koupali, někteří jako já, se jen tak plácali , anebo se topili. Další koupání nás čekalo pod stakorskou silnicí, kdy jsme na konci vsi přes sad Doležalka došli k rybníku Japan, na průhonu.

Ještě vzdálenější a tajemnější byl rybník u lesa v Oboře. Ale mě se nejvíc líbil pramínek , který vyvěral v remízku, dnes je zde rybník Brčálník u Galatey. Pramen musel být vydatný, protože napájel zámeckou studnu a přepadem další dva rybníčky v parku. Poslední voda byla požární nádrž naproti Loretě, ale tam se choďovalo jen bruslit. V zimě jsme do tmy lyžovali, sáňkovali a bruslili. Někdy jsme nevěděli kam dřív a den nám nestačil.

Pro mě zůstává nejkrásnější vzpomínka na předjarní jízdu na kře po hladině plivátka. Samozřejmě, že jsem tam spadla. Sice jen jednou nohou a dodnes vidím mámu, jak užasle prohlíží ohořelou podkolenku a botu. Ale já jsem byla pyšná, že mě kamarádi usušili. Kluci děkuju.